

JOSEP PUJADAS I TRUCH

CANTS
D'ENYOR

ELEGIES

1

Al Mestre

Lluís Millet.

Amb tot afecte i veneració

Josep Pujadas Frades

Masnou

18 de / 32

CANTS D'ENYOR

JOSEP PUJADAS I TRUCH

CANTS
D'ENYOR

ELEGIES

LIBRARY OF THE
CANTO
D'ENYOR
ELEGES

.....TENIA SETZE ANYS : LA VIDA LI SOMREIA I ELLA
SEMPRE SOMREIA A LA VIDA.

QUAN ES DIU:—TAL VILA ÉS UN JARDÍ—ELS QUE HO
DIUEN PENSEN EN LES NOIES COM LA ROSA PUJADAS...

R. Suriñach Senties

Enyorança

D'ençà que a casa entrà la mort traidora,
la dolor de mon cor s'ha ensenyorit ;
si plaent era ahir, avui sols plora,
que els cants d'amor i joia n'han fugit.

No estranyeu si a ma lira frescor manca
i sien elegies els meus cants :
quan de l'arbre ja vell cau una branca
no torna a ésser mai més ço que era abans.

Deixeu-me, doncs, plorar ; plorar sens treva ;
deixeu-me entregar tot al dolç record
d'aquella angelical filleta meva
que em fou arrabassada per la mort.

Deixeu que solament jo parli d'ella
recordant amb fervor sos bells afanys,
sos somnis i esperances de donzella
i els càntics i il·lusions dels seus setze anys.

Deixeu que passi els dies remembrant-la,
car així solament trobo conhort ;
deixeu-me que la canti bo i plorant-la
posant a cada estrofa un xic del cor.

Que Déu, en sa bondat sublim i immensa,
si aprop seu a la Glòria la volgué
va donar-me an a mi el cor i la pensa
per plorar-la i pensar-hi en tant viuré.

I trobo dolç consol dins l'enyorança
embellint son record ; no hi vull pensar
quan, sofrint resignada, anà apagant-se
la llum viva i gentil del seu mirar.

Jo em complasc recordant-la al bo de viure,
quan venia corrents al costat meu ;
ses ganes de saltar i jugâ i riure
i amb aquell dolç mirar tan bell, tan seu.

Jo em complasc recordant-la endiumenjada,
arreglant-se amb gran cura el pentinat,
i em complasc recordant-la il·lusionada
contemplant-se el vestit just acabat.

I, dut per la il·lusió que no té mida,
son riure crec sentir vibrant i clar,

i sento dintre el cor una punyida
com si tingués encara de tornar.

Mes quan la realitat freda i terrible
em diu que tot és fill de mon anhel
i que aquest meu desig és impossible,
aixeco els ulls plorosos vers al cel,

i bressat per la fe — oh Fe dolça i santa —
a la carn que es podreix vull oblidar
per veure-la gentil i triomfanta
auriolada de llum al cel entrar.

I la miro de roses coronada
amb les verges i els àngels i amb els sants
an els peus de la Verge Immaculada
desgranant amb amor angèlics cants.

I la veig que em somriu des de la Glòria
i demana amorosa an el bon Déu
que en deixar jo aquest món de fel i escòria
em guardi un petit lloc apropet seu.

I em sento aconsolat, encar que em manca
la fruició de sa joia i sos encants ;
avui la freda llosa tot ho tanca
i es tornen elegies els meus cants,
que quan de l'arbre vell cau una branca
ja no torna a ésser més ço que era abans.

Defalliment

Al jardí del meu amor
quin mal vent que va passar-hi !
Ja aquella alegre ufanor
i aquella dolça frescor
sempre més té de mancar-hi !

Ja per sempre n'han fugit
les cançons i la harmonia.
El migdia esdevé nit
i d'ell, ai ! s'ha ensenyorit
la dolô i la melangia.

En tan trista solitud
regnarà sols l'enyorança ;
restarà tot las, retut,
ple de dol i de recança
amb la dolça recordança
d'aquell bé de Déu perdut.

Ai trist jardí del meu cor !
Ja ets sols una llosa blanca

que respira baf de mort,
que ha esqueixada la dissort
ta més falaguera branca.

Dolça filla del cor meu !
Rosa tota bellô i flaire !
Ta estada al món ha estat breu
per cercar a prop de Déu
més Vida, més Llum, més Aire !

I des d'aquell dia ençà
la teva absència tot plora,
tot de tu ens fa recordâ
i el buit que ens vares deixâ
trobem més buit a tothora...

Ai, filla, com t'enyorem !
Ton record ens embolcalla
i de tu tan sols parlem,
i si a voltes tothom calla
és que tots en tu pensem.

* * *

Mes, si la tristô ens consum
i atuïts ens té la pena
ens resta ton dolç parfum

i et veiem bella i serena
vessant de Glòria i de Llum.

I la fe ens ve a aconsolar
— oh, Fe santa i beneïda —
creient que ens vares deixar
per a amb Déu al cel volar
i gaudir de millor Vida...

Dolça filla ! Angel diví !
Rosa bella i delicada
que mai més podrem fruï ;
Rosa per Déu trasplantada
an el seu cèlic jardí...

Si ens has deixat plens de fel
i morint-nos de tristesa,
prega per tots amb anhel
— Rosa tota gentilesa —
i mira'ns sempre amb dolcesa
somrient-nos des del cel !...

Tot ha tornat !...

Te n'anares, filla meva,
quan se n'anava el bon temps
i els jardins es desfloraven
i fugien els ocells.

Te n'anares quan els arbres
perdien llur color verd
i les fulles s'assecaven
rebut de la Tardó el bes.

Te n'anares quan els dies
s'escurçaven tristament,
s'esgrogueïa la plana
i es tornava gris el cel.

Te n'anares ! I els cors nostres
restaren tristos i freds
i a casa encara tot et plora
i el teu buit no s'ha omplert més.

* * *

Tot ha tornat ! Les floretes
diuen que és aquí el bon temps,
els ocells canten alegres
i somriu joiós el cel.

Els dies són clars i dolços,
l'arbre de verd es vesteix
i la terra esplendorosa
és talment xamós verger.

Tot ha tornat ! Res no hi manca ;
papallones, flors, ocells...
Sols tu no has tornat encara,
dolça filla del cor meu ;
sols tu no has tornat encara...
i no tornaràs mai més !

Sort que ens resta l'esperança
que ens veurem triomfants al cel.

Cap al tard

Avui des del cementiri
on, amb amorós deliri,
t'he vingut a visitar,
he oït les notes galanes
d'una cobla de sardanes
que tocava ran la mar.

Hi havia festa escaienta
a la Pàtria bell tribut :
era una festa rienta
de Pomells de Joventut.

L'oreig fins a mi portava
son ritme vibrant, segû...
Mentre el jovent puntejava
jo, plorant, pensava en tu.

Dia trist

Tots els dies vint-i-vuit
que me'n donen de tristesa !

M'aguditzen uns records
que de fel el cor m'emplenen
i em sento, trist, defallir
de dol, d'enyor i de pena,
remembrant el bé de Déu
que la mort va vení a prendre'm.

... ..

Dia vint-i-viuit... Dijous
d'un capvespre de setembre...
En una cambra gentil
hi agonitza una donzella
dolça com el mateix maig
i com les flors encisera.

Sos ulls es van apagant
— tan clars, tan vius, tan alegres —,

es va esblaimant el seu front,
ses mans es tornen de cera,
i a cada polsació, el pols
esdevé més i més feble.

* * *

Un sacerdot fervorós
que beneeix i que prega...
Una mare de genolls
sentint que el cor se li esberla...
Un pare atuït i las
que cap, ulls i cor li cremen,
donant la vida cent cops
per la vida que li prenen...

Un silenci esglaiador...
Una mort tota dolcesa...
Gemecs i plors i petons
i una oració que s'encela
per barrejar-se amb els cants
que els serafins i les verges
desgranen, veient entrar
al cel companya tan bella.
... ..

Era en dia vint-i-vuit
que morí la filla meva !

En florir la ginestera

La ginestera ha florit
i en mon cor adolorit
dolça frescor hi ha deixada.

La ginestera ha florit
i collint-la, amorosit,
an el fossar l'he portada.

L'he deixada bo i plorant
a la tomba de ma filla
i l'he besada, aixecant
al cel oració senzilla...

Contemplant-la amb viu anhel
he pensat : la nostra Rosa,
¡ que en deu ser de gentil i esplendorosa
florida eternament a dalt del cel !...

Matinal

Prou t'hi cerco, filla meva,
per entre els núvols rosats
tan bon punt el sol es lleva
i comença a clarejar.

Prou t'hi cerco cada dia
i hi fito amb dalê l'esguard
amb l'il·lusió d'albirar-t'hi,
gloriosa i radiant,
als peus de la dolça Verge
i al mig dels àngels i els sants
cantant himnes de lloança,
tu que havies cantat tant...

Prou t'hi cerco, filla meva,
per entre els núvols rosats :
car portat per l'enyorança,
els contemplo adalerat
creient, Rosa al cel florida

—anc que fos per un instant —,
veure-hi, plaent, destacar-s'hi
ton rostre fresc i gemat
mirant-me ple de dolcesa
o somrient angelical,
tot traient un braç enfora
per fer-me adéu amb la mà.

Mes, ai l va avançant el dia,
el sol fa el seu curs triomfant,
els núvols rosats es fonen,
i resto trist, isolat,
sento que els ulls m'espurnegen
i t'enyoro més que mai.

Posta de sol

En anar a la posta amb melangia
s'ha posat a ta tomba un raig de sol
i he beneït el Déu que te l'envia,
i ha estat un lenitiu per al meu dol.

Quan el sol va a la posta cada dia,
— com ocell d'ales d'or que emprèn el vol —
sembla que amb ell se'n vagi l'alegria
restant la terra freda i sens consol.

Tu, d'altre Sol més bell tenint fretura,
aixecares el vol cèlica i pura
per gaudí el de la Glòria eternament,
i quan el de la terra va a la posta,
enyorant ton encís, humil s'acosta
a besar tes despulles dolçament.

El vestit nou

Era la Festa Majô
i tota goig i il·lusió
un vestit nou estrenava ;
i xamosa i somrient
cap a mi vingué corrent
preguntant si m'agradava.

Jo, què li havia de dir
si mon cor tot va tremir
contemplant tanta alegria !..
Em va fer un petó ben fort
i amb la joia dintre el cor
cap a l'envelat féu via.

* * *

El dia dels Jocs Florals
— Jocs brillants, jolius, cabdals —,
resplendent de goig el rostre,
ens va dir amb to amorosit :

— Em posaré *aquell* vestit,
que avui és la Festa nostra !

I qui m'havia de dir
— oh trist i horrible destí ! —
que tres setmanes després
sentint que el cor se'm partia
jo a posar-li ajudaria
per no tocar-se'lt mai més !...

* * *

Voldria — potser deliro —
veure-la un instant només,
i per tot la cerco i miro,
prò és en va : no hi és ! no hi és !

Tanco els ulls. Prego per ella
creient-la al cel amb esplai,
i la veig gentil i bella
i més formosa que mai.

Fins al cel

Mai més ! Mai més ! Dissort atuïdora
que el cor m'està glaçant amb llur fredor.
Mai més ! Mai més ! Pel qui sofreix i plora
vol dir tota una vida de dolor.

Mai més, vol dir no rebre tes besades
ni oir ta fresca veu ni tes cançons,
ni tornar amb amor tes abraçades
ni veure't, ni gaudí amb tes il·lusions.

Mai més vol dir un buit espaventable
que ja ningú ni res el pot omplir ;
és viure d'un record dolç i adorable,
és no esperar, que gairebé és morir.

Però quan la dolor : —Mai més !— em crida,
ve la fe per a dir-me amorosida :
— Calma, fill, ta enyorança i ton recel.
Es curta i passatgera aquesta vida.
Mai més, no ; no t'ho creguis... Fins al cel !

A la verge de Montserrat

Tremint d'amor i de joia
he pujat a Montserrat.

En sê al peu de la muntanya
ja el meu cor adalerat
a Vós, oh Verge, volava
com l'ocell al niu preat,
com l'esclau quan se li obren
els camins de llibertat.

Muntanya, muntanya santa
com em tens el cor robat l...

Quan al Monestir entrava
he quedat com encisat :
he flectat genolls en terra
corprès, fervent, humiliat
i m'he sentit feble i indigne
davant tanta majestat.

En pujâ al Cambril, oh Verge,
al cor quina claredat !
Quan més a Vós m'acostava
més potent era l'esclat,
quan més a prop us tenia
més jo em sentia migrat.

Quan he pujat a adorar-vos
quin goig he experimentat !
contemplant el vostre rostre
ple d'encís i majestat
— colrat pel sol de la Glòria —,
tot commogut he plorat
i he besat vostra mà pia
que jamai ens ha deixat.
He besat vostra mà pia
i vostre mantell sagrat.

Després a les vostres plantes
de bell nou m'he agenollat
i us he dit : — Mare amorosa,
font d'amor i pietat !
Jo tenia una filleta
tota bellesa i bondat
que a lo més bell de la vida,
a la més florida edat,
va deixâ aquest món de penes
per volâ a l'eternitat.

Volgueu-la a la vostra vora,
oh Verge de Montserrat,
perquè amb els sants i els àngels
gaudeixi al vostre costat
tot cantant-vos i lloant-vos
per tota una eternitat.

Per més que l'enyori i plori
jo us la dono de bon grat...
Acolliu-la als vostres braços
Regina de Montserrat !

ANIVERSARIS

I

Avui fa un any que ens deixares
i avui fa un any que et plorem !
Tu vers al cel te'n volares
i ací nosaltres restem
amb el cor las i atuït
com l'arbre pel llamp ferit.

Si no fossin tes germanes
i aquell germanet plaent
que ens fa riure sense ganer
i que és ta estampa talment,
per ta pobra mare i jo
vení aprop teu, què milló ?

I veure't gentil i clara
vessant de Gràcia i de Llum
collint els lliris del Pare,
i copsar tan dolç perfum...
Si altre afecte no ens cridés
ja no voldriem res més...

Avui fa un any que ens deixares
i avui fa un any que et plorem,
Al cel tu, Rosa, volares,
en tant nosaltres restem
esperant el dolç demà
que Déu amb tu ens cridarà!

1923

Dos anys que ens vas deixar i sembla encara
que fou, filleta, ahir.

Sembla talment
que el dol sia d'avui ; que sia d'ara
la nostra solitud i sentiment.

Dos anys que el teu record no ens desempara,
i creiem, duts per viu enyorament,
que no hem oït, fa segles, ta veu clara
ni hem vist ton rostre bell i resplendent.

Dos anys, que són dos segles o dos dies !
Quan ens crèiem morir perquè et mories
era ahir ; és avui que ens has deixat...

Que a casa hi ha un gran buit, que el cor t'enyora
i parla tot de tu i que tot et plora,
fa més, molt més d'això... una eternitat !

1924

III

Tres anys avui fa que ets morta,
— el temps com passa, Senyô !... —
i he vingut al cementiri
amb el cor vessant dolô
portant-te, filleta meva,
unes flors i una oració.

Tot caminant remembrava
el teu rostre encisadô,
ta veu clara i argentina,
els teus ulls tots serenô
i aquells cants que el cor m'omplien
d'una dolça manyagô...

Bells records que s'esvaïren
en pensar amb emoció
en la fera malaltia
que et ferí de trascantó
robant una vida plena
d'il·lusions i de clarô.

I ha reviscut en ma pensa
el moment eternidó
en que reberes Nostramo
amb fervent resignació,
i ta mort, tota dolcesa,
tota pau i serenô.

En entrar al cementiri
m'ha cor-ferit la impressió
que encara cap-cot seguia
amb dolor i amb devoció
la blanca caixa on tu jeies
marcint-te com feble flô.

I creia sentir encara
de la humil campana el so
demanant des la Capella
— amb veu que semblava un plô —
a aquells qui t'acompanyaven
un record i una oració...
i he arribat davant ta tomba
las i retut de tristô.

I he pregat per tu...
I a l'hora
que floria l'oració
el meu cor s'assenenava,

i com cèlica visió
et veia al cel amb els àngels
— on no es coneix la doló —
cantant himnes de victòria
vora el soli del Senyô..

En tant un ocell cantaire
des de dalt d'un branquilló
d'un xiprer d'allà a la vora
et cantava una cançó.

1925

IV

El cel de la nostra vida
era clar, bell, lluminós,
sense un núvol ni una boira ;
lluïnt sempre alegre el sol.

Tot era joia i gaubança,
tot eren goigs i cançons !...
El cel de la nostra vida
era tot glòria i claror....

* * *

Vingué l'hora malastruga
que ens tingué enveja la Mort
i traidora i implacable
nostra llar ompli de dol
arrabassant d'aprop nostre
— al bo de les il·lusions —
aquella Rosa esplendent
tota gràcia i formosor...

I la joia i la gaubança
foren llàgrimes i plors,
i sospirs i parenostres
totes les nostres cançons ;
i el cel de la nostra vida
s'emplenà tot de fosc.

* * *

Fa quatre anys !... I avui encara
servem fidels son record
i viu en nostres converses
remembrant amb emoció
sos acudits i ses gràcies
i els seus cants i els seus petons.

Quan més gentil és la festa
és més gran el nostre enyor ;
quan més grossa és la diada
el seu buit és més pregon.

Prou a voltes la alegria
apar torni de bell nou ;
mes, ai ! és tan fugissera
que es plau deixant-nos ben tost
com si una mala ventada
l'allunyés de nostres cors.

I així ens envolta tothora
un'ombra de pena i dol
i totes les nostres coses
tenen un deix d'amargor
produït per l'enyorança
que ens portà la seva mort.

Fa quatre anys, i apar que encara
esperem el seu retorn
bo i tornant-nos la alegria
que seguint-la empenqué el vol,
tot fugint de nostra vora
com l'ocell que se'n va a jóc...

Ai, vint-i-vuit de setembre,
dia d'esglai i dolor !
Dels dies tristos i negres
prou ets el pitjor de tots !...

Ai, vint-i-vuit de setembre
com ens vas trossejà el cor !

1926

V

Quina quietud al fossar imperà
—trista quietud que el cor m'encongeix—
quan la nit estén silenta i lleugera
son vel infinit i tot ho cobreix !...

Lluu el primer estel, els camins s'esborren,
els ocells, porucs, són tots a recés
i els recs fecundants amb llangor s'escorren
i guaites ardits semblen els xiprers.

És l'hora sublim de la poesia,
del repòs august i corpnedô,
que floreix el toc de l'Avemaria
demanant fervent, senzilla oració.

És l'hora que el cor s'omple d'enyorança
remembrant amb dol els morts estimats
i és l'hora que el cor reviu amb recança
somnia ja esvaïts i records preats.

Dolça quietud ! Calma sospirada
que tan bé s'adiu amb mon pobre cor
i m'atrau a tu, morta ben amada,
i es complau en dur-me ton gentil record.

I vinc aprop teu ple de melangia
i prego per tu sols en tu pensant
i et dic amorós com el primer dia :
—¿ Per què ens has deixat, si et voliem tant ?...

Oh, Rosa gentil de flaire exquisida,
¿ per què ens vas deixar? ¿ per què el cruel destí
ta vida ens ha pres que era nostra vida ?
¿ per què encar vivim sentint-nos morí? —

I resto clavat vora ta fossana
ple d'enyorament i dolor pregon...

Tot resta callat... Plora una campana...
I m'apar que vinc a vetllar ton son.

1927

3301

VI

Amb el bagatge de cada any
venim a tu, morta estimada,
amb el bagatge de cada any ;
amb oracions i flors i llàgrimes.

Venim dolent-nos del destí
que de prop nostre va arrancar-te,
deixant-nos lassos i atuits
i omplint de dol les nostres ànimes.

Venim submisos acatant
la voluntat santa del Pare
que va voler-te al seu costat
i al mig dels sants, verges i àngels.

Venim per dir-te que el teu buit
cap més amor l'ha omplert encara,
que t'enyorem
i que et plorem !

1928

VII

Oh, filla enyorada !
Oh, morta estimada !
Flor que caigué lassa
al bo d'esclatar.

Si ta galania
nostra llar omplia
d'esperança i joia...
¿ qui t'oblidarà ?

Un any més que ets fora
de la nostra vora !
Un any més sens veure't !
Terrible dissort !...

Set anys fa que ets morta
i sols ens conhorta
gaudî amb melangia
del teu bell record.

Oh, Rosa exquisida
que al cel treu florida !
Oh, cos que respoces
dessota la Creu !

Cendres venerades
que tant hem plorades...
Vetlla per nosaltres !
Prega an el bon Déu !

Diga-li que els pares
desolats deixares,
que la fe esplendent
sols ha aconsolat.

Que quan nostra vida
doni per finida,
morim alabant-lo
lliures de pecat
i ens faci amb gaubança
— oh, dolça esperança ! —
per petit que sia,
lloc al teu costat.

1929

VIII

Per tot creiem veure noies
que s'assemblen força a tu...

L'una per sa gentilesa,
l'altra pels seus negres rulls,
per la rojor de les galtes,
per un obrar resolut,
per una dita escaienta,
per la serenor d'uns ulls,
per una veu cantarina
o un riure sonor i agut
que trasbalsa la nostra ànima
creient que et sentim a tu...

Mes, és cosa momentània...
dura el temps de dir Jesús...

Cap amb tu pot comparar-se ;
cap t'iguala : cap no ets tu.

En cap trobem, contemplant-la,
ço que perdent-te hem perdut :
aquell mirar que ens omplia
els cors de joia i de llum,
aquells cants que ens delectaven,
aquell parlar tan volgut,
aquell clar i dolç somriure
que ens feia somriure al punt,
i aquell amor teu que ens manca
tan intens i noble i pur
que la Mort sempre implacable
traidorament se n'ha endut.

Vuit anys que plorem ta absència,
vuit anys compleixen avui
que venim a visitar-te
retent piadós tribut
a ta memòria, duent-te
unes flors totes perfum
i una oració fervorosa
dita amb llàgrimes als ulls.

Vuit anys que vares deixar-nos,
que ens sentim el cor retut
i que ens apar veure noies
que s'assemblen força a tu.

1930

IX

De bell nou vinc a tu, morta volguda,
amb el cor ple de dol i d'enyorança !
De bell nou vinc a fer-te companyia...
En pau reposa.

Reposa, oh sí, filleta dissortada ;
rosa tota perfum i gentilesa ;
sol que omplia de llum l'ànima mia...
En pau reposa.

Cor curull de bondat, donzella casta,
espill d'amor filial, hàbil feina,
de tot ço noble i bell fervent amiga...
En pau reposa.

Si amb el teu cant la casa ens enjoiaves
i ton riure argentí ens dava alegria,
avui ton bell record tan sols perdura...
En pau reposa.

Reposa en dolça pau, filla enyorada !
Reposa prop de Déu i de la Verge !
I al seu entorn, plegats, poguem trobar-nos
quan hora sia !

1931

X

Si a casa tornar poguessis
anc que fos per breus moments,
quins canvis hi trobaries...
quins canvis amb aquest temps !

A mi i a ta pobra mare
ja ens trobaries vellets
com arbres mancats de saba
que somouen tots els vents
i en els quals no hi fan estada
ni aleteigs ni cants d'ocells.

Les teves dues germanes
són casades ja fa temps,
i et trobaries sorpresa
amb quatre bells nebodets
que t'omplirien de festes
i et besarien fervents
i et farien riure força

amb el seu dolç xerroteig,
i tu, que tant en sabies,
com gaudiries amb ells !

Dos xicots i dues noies...
L'una es diu Rosa, el nom teu,
i ens apar, fent-li moxaines,
que encara a tu te les fem...

I el teu germanet, si el veies !
Tanta il·lusió que et va fer
quan va néixer, omplint la casa
d'esperança i de content ;
tan menut que vas deixar-lo
i ara ja és un homenet.
Tothom diu que se t'assembla...
nosaltres també ho trobem...

I tots saben coses teves,
i porten els teus joiells.
La Rosa les arracades
— li pertanyien de dret —,
l'altra un anell, la medalla...
i parlen de tu a pleret
— parlen de la tia Rosa
que amb Nostre Senyô és al cel —
mateix que si et coneguessin
o et tinguessin a prop seu.

I no és estrany que així sia ;
que ho han anat aprenent
sentint les nostres converses,
explicant-los els teus fets
i ensenyant-los a estimar-te
i per tu pregar a Déu...

Si poguessis tornâ a casa,
dolça filla del cor meu,
quina sorpresa tindries
trobant-ho tan diferent !
Després de deu anys d'absència
hi ha hagut un canvi complet...

Sols una cosa perdura
igual que el dia primer...
El buit que a casa deixares,
aquell sí que és el mateix !

1932

INDEX

Enyorança.....	7
Defalliment.....	10
Tot ha tornat!.....	13
Cap al tard.....	15
Dia trist.....	16
En florir la ginestera.....	18
Matinal.....	19
Posta de sol.....	21
El vestit nou.....	22
* *	24
Fins al cel.....	25
A la verge de Montserrat.....	26

ANIVERSARIS

I	31
II	33
III	34
IV	37
V	40
VI	42
VII	43
VIII	45
IX	47
X	49

M-4138